

2^e Extra digitale nieuwsbrief voor leden van de Postzegelvereniging Griekenland – mei 2020

De 1 mei viering in Athene, 2020: vanwege corona op gepaste afstand

De traditionele 1 mei viering werd dit jaar in tal van landen afgeblazen vanwege de lockdown. Zo niet in Athene. Griekenland is veel minder zwaar geraakt door Corona dan landen als Italië, Spanje en Turkije. Daar werd de Dag van de Arbeid dus wel gevierd, gewoontegetrouw op het Syntagmaplein voor het Parlementsgebouw.

Vakbondsleden waren massaal bijeengekomen maar namen keurig de nodige afstand ten opzichte van elkaar in acht.

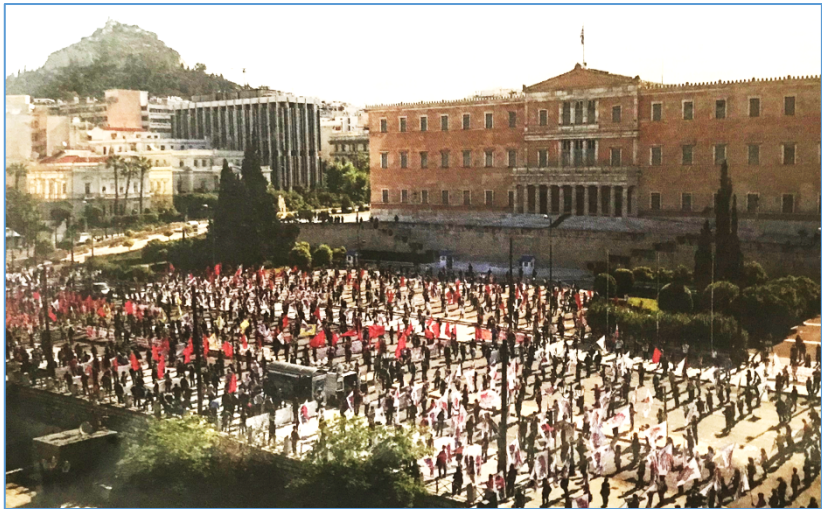

Foto: Alkis Konstantinidis, winnaar Pulitzerprijs voor Spot news photography.

Het parlamentsgebouw kennen we natuurlijk van de wacht van de Evzones voor het monument voor de gevallen voor het vaderland. Het is gebouwd in dezelfde tijd en stijl als de Academie voor Wetenschappen, die we kennen van de zegels van 5 en 15 drachme van Landschappenuitgifte van 1927 (Hellas 477), waarvan tussen 1931

en 1935 zeven van de veertien oorspronkelijke waarden opnieuw werden uitgegeven, maar nu afkomstig van een andere drukker dan Aspiotis-ELKA. Die laatste deed zijn uiterste best om de enorme vraag naar zegels bij te benen, maar de behoefte bleek zo groot dat de aanmaak van nog grotere eenheden noodzakelijk werd. Daarom werd een tender uitgeschreven waar drie drukkerijen op inschreven: Aspiotis-ELKA (maar nu in samenwerking met de Britse Thomas de la Rue, die ook de nieuwe platen voor de zegels leverde), Perkins, Bacon & Co. Ltd, eveneens van Britse huize, en de Poolse drukkerij P.W.P.W. De eerste twee partijen, Aspiotis/De la Rue en Bacon Perkins kregen successievelijk beide van de Griekse overheid opdrachten tot de aanmaak van de gewenste vervolguittgen. Opvallend zijn de erg mooie, scherpe aansprekende afbeeldingen, een gevolg van de veel hogere drukwaliteit in vergelijking met de oorspronkelijke uitgifte, die ook nog eens werd gedrukt op papier van mindere kwaliteit, dat nu ook aanmerkelijk beter is. De Hellas catalogus brengt de verschillen tussen de diverse drukken erg mooi in beeld (zie: Hellas 2020, pag. 193 en 194). Voor wie dat nog niet wist: de oorspronkelijke uitgifte kent een breed scala aan verschillende tandingen. Die variëren tussen 12 en 13½ (!!) en komen in allerlei combinaties voor. Leuk om uw voorraad van deze emissies, die de meesten van ons vast wel meermalen dubbel zullen hebben, eens na te pluizen op de hoeveelheid verschillende tandingen!

Merkwaardig aanbod, merkwaardige kopers....

Marco van de Mortel maakte mij attent op deze te gekke “aanbieding” op Ebay. Daar werd de volgende Grote Hermeskop te koop aangeboden met als omschrijving: ‘Greece “Hermes” 1861 imperf. 60L green on green slight damage fabulous stamp’. **Zero custom charges.** Ofwel: Griekenland, 60 Lepta GHK van 1861(!), ongetand (!), groen op groen, licht beschadigd (!)beroemd zegel. **Vrij van douanerechten.** Inzetprijs: £ 0,99. Verzendkosten: £ 2,50.

De meeste GHK-verzamelaars speuren hun zegels tot in de kleinste details af, om ze op de juiste wijze te kunnen classificeren.

Nu is deze 60 Lepta (Parijse druk) pas in 1876 (en uitsluitend ongetand, Hellas 44) uitgegeven naar aanleiding van de aansluiting van Griekenland bij de Wereld Post Unie, de UPU. Die werd op 9 oktober 1874 bij het Postcongres van Bern (CH) in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de post van 22 landen in het leven geroepen. De Wereld Post Unie regelde dat vanaf 1 januari 1875 een uniformering van de internationale postale tarieven werd doorgevoerd bij verzending van post van en naar een van de aangesloten landen. Internationale en nationale post werd voortaan gelijk behandeld en elk land behield voortaan zelf al het geld voor de internationale post. Tot dan toe verschilden die tarieven van land tot land en moest er bij grensoverschrijdend verkeer altijd een verrekening plaatsvinden. Bij de inwerkingtreding van de Unie viel de noodzaak weg om afhankelijk van de bestemming verschillende postzegels op een internationale brief te plakken; er was nu een uniform tarief, uitgedrukt in Franse goudcentimes, dat werd omgerekend in de lokale valuta. Overigens bedong Frankrijk een half jaar uitstel voor de inwerkingtreding voor het eigen land. Het financieel belang om nog wat langer te kunnen profiteren van de eigen hogere tarieven van haar scheepspostverbindingen in de hele Middellandse Zee en de trans-Atlantische verbindingen was daarvoor namelijk iets te groot. Maar dit terzijde.

Nu is deze 60 Lepta van alle GHK een van de gemakkelijkst te identificeren zegels. Maar je moet wel bijzonder kippig zijn om niet te zien dat dit zegel totaal kapot is. En wat nog merkwaardiger is: dit product vond maar liefst twee liefhebbers die het de moeite waard vonden om er op te bieden. De eerste bood 1 £, dus penny boven de vraagprijs en de volgende deed er warempel 10 pence bovenop. Bij ons was dit zegel linea recta naar de prullenmand verwezen.

Degenen, die de ledenvergadering te Zeist van 7 maart jl. hebben bijgewoond, weten dat ons lid René Gerritsen, enthousiast verzamelaar en onderzoeker van de GHK, twaalf dagen na dato met spoed en hoge koorts (Corona!) in het ziekenhuis werd opgenomen.

Wij hebben namelijk alle aanwezigen gevraagd om het ons direct te melden wanneer zich bij hen ook eventuele ziekteverschijnselen zouden openbaren. Gelukkig bleek dat niet het geval.

Maar René had het enorm zwaar, hij is wekenlang in coma gehouden en beademd, en werd uiteindelijk naar Groningen overgebracht. Inmiddels is hij weer een aantal weken thuis, waar hij helaas nog een lange periode voor de boeg heeft om aan te sterken en te revalideren. Gelukkig gaat hij elke dag weer een heel klein beetje vooruit. Hij heeft mij verzocht om jullie langs deze weg allemaal van harte te bedanken voor de vele blikken van medeleven en de warme wensen voor een spoedige beterschap.

Bij deze, en graag gedaan, René! En wij wensen je graag nogmaals een snel herstel toe.

Zoals gemeld in Hermes 495 heeft onze vereniging weer een vaste secretaris in de persoon van Oscar van der Vliet. Het verheugt het Bestuur te kunnen berichten dat zijn benoeming inmiddels met algemene stemmen door onze leden is overgenomen.

Veiling Aangezien het voorlopig niet mogelijk is om zonder een substantieel risico voor de gezondheid een fysieke ledenvergadering te beleggen, hebben we deze maand voor onze leden die beschikken over internet en e-mail een schriftelijke veiling georganiseerd. U kunt de loten bekijken op onze site (<https://pv-griekenland.nl/veiling/index.html>) onder het kopje veiling. Biedingen kunnen nog tot 4 juni worden uitgebracht.

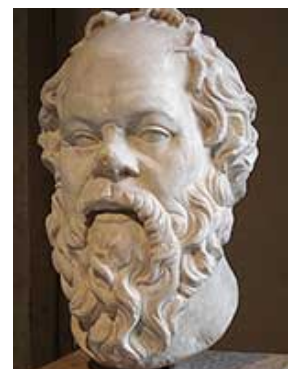
De Grot van Plato (427 v.Chr. – 347 v.Chr.)

In het zevende boek van de Politeia (de Staat, VII 514a – 520A) is Socrates (470 v.Chr – 399 v.Chr) in gesprek met de broers van Plato, Glaucon en Adeimantos over zijn opvattingen over het mens zijn en de menselijke kennis in relatie tot de realiteit. Hij vraagt hen zich een grot voor te stellen die door een smalle gang verbonden is met de buitenwereld. In deze grot bevinden zich mensen die aan elkaar zijn vastgeketend, met dikke kettingen, waarbij de boeien hun armen, benen en nek omsluiten. Rond de nek zitten die zo strak dat de ze maar in één enkele richting kunnen kijken, naar de rotswand voor hen. Ze kunnen noch elkaar, noch zichzelf zien. Maar er is een lichtbron aanwezig. Dat licht komt niet van buiten, maar is afkomstig van een vuur dat achter de gevangenen brandt op een plateau. Achter hen, tussen hen en het plateau, loopt een weg met pal achter langs de gevangenen een scherm. Over het pad lopen mensen heen en weer, die beurtelings poppen, houten figuren van dieren en andere voorwerpen boven het hoofd houden. De gevangenen nemen de schaduwen van de passanten en de schimmen waar van de objecten die achter hen passeren op de rotswand, dankzij het licht van het vuur.

De grot van Syracuse, ofwel het oor van Dionysos.

Wat is nu de bedoeling van deze allegorie? Het enige dat de gevangenen in hun leven waarnemen zijn schaduwen en echo's. Ze denken dat deze de werkelijkheid vormen. Maar de werkelijke wereld bevindt zich buiten de grot. Wat zou een gevangene doen als zijn ketenen zouden afvallen? Zou hij blijven zitten? Want door de aanhoudende ketening in het halfdonker is hij zo verkrampt, dat het alleen al pijnlijk zou zijn om overeind te komen en zich om te draaien. Bovendien zou het vuur hem verblinden. Zijn eerste neiging zou zijn, zich snel weer om te keren naar de rotswand met de schaduwen, de realiteit die hij begrijpt. Maar als hij is opgestaan, zou hij dan op onderzoek durven uit gaan? Maar elke ervaring die hij dan opdoet is in eerste instantie pijnlijk: hij kent het vuur niet, dus brandt hij zijn handen, hij ziet andere mensen, maar weet niet hoe daar mee om te gaan, en als hij de uitgang uit de grot weet te vinden komt hij met de zon in aanraking. Daardoor raakt hij verblind, gewond als hij is aan het milde schijnsel en de schimmen op de muur. Volgens Socrates zijn wij als de geketende grotbewoners die nooit iets anders hebben gezien dan de schaduwen en de schimmen die door het vuur op de rotswand worden geworpen. Zo is ook de vraag in het echte leven: durf je je van je ketenen te bevrijden? En durf je er dan op uit te gaan, wat is dan de waarheid en wat is dan werkelijkheid? Het nieuwe, het onbekende, de pijn en moeite die de gevangenen ervaren als ze van hun ketenen ontdaan zijn, en de illusie waar ze al die tijd in hebben vastgezeten, staan voor de lange en lastige weg die mensen moeten afleggen om van al het andere dat buiten de grot is te kunnen genieten, van wat het leven ze te bieden heeft.

Dat kan het Goede zijn (waarover langdurig moet worden nagedacht), het Ware (opgebouwd uit een aaneenschakeling van nieuwe waarnemingen, indrukken en ervaringen, de verwerking ervan door de geest) en het Mooie dat in je bereik komt (kansen die zich op je tocht voordoen en hetgeen je ervaart als die je weet te pakken). Dat laatste is de beleving van het geluk.

Conclusie: alleen degenen die het lef hebben om zich los te maken van een aanblijven in de veilige routine van de grot met zijn schaduwen en schimmen, en op onderzoek durven uit te gaan, zijn in staat de grot te verlaten en kennis te nemen en te genieten van de werkelijkheid, de realiteit van het leven. In de kennisleer van Plato staan de pijn en moeite die de gevangene moet doen om zich te bevrijden van zijn ketenen voor het langdurig nadenken over het Goede. Daarbij is veel discipline nodig omdat hij voortdurend de verleiding moet weerstaan zich over te geven aan de aardse lusten. Het uit de grot ontsnappen en in het felle zonlicht treden staat gelijk aan de opstijging van de ziel naar de wereld der abstracties, een wereld die we alleen kunnen 'aanschouwen' met onze geest, hier verbeeld door de zon.

De Academie van Plato, Archeologisch Museum Napels

Het weer teruggaan in de grot leidt ertoe dat de 'verlichte' mens weer moet wennen aan het halfluister. Het communiceren met de medegevangenen is nu niet meer hetzelfde aangezien hun kennis over de werkelijkheid verschilt met die van de verlichte mens. Hiermee wil Plato laten zien dat een mens die in de hogere regionen is gekomen, moeite heeft of zelfs weigert zich in te laten met 'menselijke' aangelegenheden. Zijn ziel snakt ernaar zich te verheffen en steeds daarboven te vertoeven. En het geluk te ervaren..... Een bijzondere opsteker in onze tijden!

De Grote Hermeskoppen:

Van 1868 tot 1869 wordt er in Athene gedrukt met platen, die tussentijds grondig werden gereinigd en ontdaan van vuil en aangekoekte inktresten. De eerste oplage van deze zegels laat dan ook erg fijne en heldere afdrukken zien. Veel frisser en helderder dan in de voorafgaande laatste jaren. Maar de kwaliteit liep al na korte tijd achteruit: eerst geleidelijk en vervolgens van kwaad tot erger. Met als gevolg dat je

zeker bij de latere oplagen absoluut niet meer het idee hebt dat ze het resultaat zijn van gereinigde platen. Een fraai voorbeeld hiervan is deze oranje-vermiljoenkleurige 10 Lepta op blauwachtig papier uit de linkerbovenhoek van het vel (met keuren van Friedl en Holcombe). De velrand laat zien hoe de drukinkt er aan de zijkant als het ware overheen is uitgewaaierd, terwijl de hoeken rond de munt met de Hermeskop tal van opvallende inktvervuilingen (in de vorm van kleine stippen aangekoekte inkt) vertonen en de inkt aan de hele linkerkant van de zegel naar boven toe over het meandermotief is heen uitgelopen.

Wijsheden van Plato

Plato schijnt lang geleden eens gesteld te hebben dat het beter is om 'één boek 10 keer te lezen, dan 10 boeken één keer'. Mensen die de laatste optie hanteren zullen uiteindelijk niets weten over heel veel en dus nergens echt iets over weten.

Op de hedendaagse universiteiten denken ze daar toch iets anders over..... Maar Plato zei zelf ook: "afwisseling verheugt". En dat geldt eens te meer voor onze mooie hobby!

Bijzondere post!

Bekend en erg mooi uitgevoerd is de langlopende serie, de historische uitgifte met thema's uit de evolutie van de Griekse beschaving, die op 1 november 1937 het licht zag en niettegenstaande de vanaf september 1942 snel oplopende inflatie aan de postkantoren verkrijgbaar bleef tot 1 juli 1943. Vanaf 1 februari 1941 werd van de waarde van 6 drachme,

met de afbeelding van Alexander de Grote in de Slag bij Issus, samen met het blauwe toeslagzegel van 1 Drachme met de Koninginnen Olga en Sophia (niet frankeergeldig, maar verplicht gesteld ten bate van de weldadigheid) een postwaardestuk uitgegeven in een beperkte oplage: een enveloppe (Hellas PE 6). Die was in een formaat van 145 x 110 mm tegen een prijs van 7 drachme (linksboven in de hoek aangegeven) aan de loketten te koop. Het is een typische

uitgifte, want hij was alleen voor gebruik in het postverkeer met de landen die aangesloten waren bij de Balkanunie en daarom een bijzonder (verlaagd) brieftarief genoten. Gebruikt zie je dit poststuk hoogst zelden. Na de oorlog heerste er een enorm tekort aan grondstoffen en materialen. De papierschaarste maakte van de nood een deugd: de postale zegelwaarden van de overgebleven voorraad werden met een zwarte balkstempel ongeldig gemaakt, zodat deze omslagen niet langer een postwaardestuk zijn, maar verder als gewone enveloppe konden worden opgebruikt:

De voor postaal gebruik ongeldig gemaakte omslag. Met achteraf apart het stempel 'Telegram' erbij geplaatst. Bedoeling was dus, deze omslag op te gebruiken om telegramformulieren in over te brengen.

Maar ook die kom je gebruikt bijna niet tegen. De Hellas (deel V, pag. 139) toont enkele omslagen die bij de overheid als dienstpost zijn opgebruikt. Die zijn dus niet voorzien van enige bijfranking. Tot recent bij Ebay Duitsland zo'n postwaardestuk te koop werd aangeboden, vreemd genoeg opgenomen onder de categorie "Postkrieg" (!). Met dank aan Jan Heijs voor de signalering van dit stuk!

Kennelijk is het in die categorie opgenomen omdat het was gezonden naar Schmölln in Thüringen. Dat ligt in de op 7 oktober 1949 op het gebied van de Russische bezettingszone nieuw gevestigde DDR, de Deutsche Demokratische Republik. Nu is de afslag van de stempelautomaat op het over de ontwaarding heen geplak-

te zegel van 1.300 drachme vrij vaag, maar links is die wel goed af te lezen: 22.X.1951. En in die periode werden er in de DDR geen 'Schwarzungen' doorgevoerd om Postkrieg redenen op inkomende post uit het buitenland.

Men hield er bij de stille binnenlandse censuur van de DDR wel van om grip te houden en ter controle post open te stomen en weer te sluiten, maar het zou wat ver gaan om een zegel waaronder duidelijk de zwarte ongeldig makende balk is aangebracht, af te stomen. Maar het oogt uiteraard bijzonder en dat is het zeker. En het zal ook wel de oorzaak zijn van de foute rubricering. De 1.300 drachme is het tarief dat vanaf 20 augustus 1950 ruim 1½ jaar gold voor een brief naar het buitenland. Afzender was een medewerker van het Griekse Ministerie van de Post te Athene. En post naar het buitenland, ook al was die van de Griekse overheid, diende wel netjes te worden gefrankeerd. Aldus is geschied.

De brief is met inhoud ter controle is langs de interne hiërarchieke weg gegaan, getuige de (interne) censuurstrook met paraaf die ter goedkeuring aan de achterzijde is aangebracht. Bij Griekse bankenpost zie je die ook regelmatig als goedkeuring voor verzending. Verder is aan de achterzijde het doorlaatstempel (10) afgeslagen van Thessaloniki, dat uitwisselpoststation fungeerde voor uitgaande treinpost richting Berlijn. Blijkens de penantekening rechtsonder achterop is de brief op 18 november 1951 ofwel door de geadresseerde ontvangen, maar het lijkt waarschijnlijker dat er op die datum gevolg is gegeven aan afhandeling van een verzoek van de afzender, want een bestelduur van 27 dagen komt wel erg lang voor.

Een apart postwaardestuk

Griekenland heeft lange tijd allerlei problemen gehad met het tijdig in lijn met de oorspronkelijke planning uitgeven van postzegels en postwaardestukken. Daar lagen vaak financiële problemen bij de overheid aan ten grondslag. Een apart geval is de volgende beeldbriefkaart, die deel had moeten uitmaken van een reeks van 12 briefkaarten met verschillende beelden met oorlogsscenes van land-, lucht- en zeemacht uit de voor de Grieken succesvol verlopen Grieks-Italiaanse oorlog. Ze dragen alle de beeldenaar van koning George II in de waarde van 2 drachme.

Rechts: de kanonniërs

Die reeks zou op 1 april 1941 bij alle de loketten van de postkantoren verkrijgbaar moeten zijn, tegen een meerprijs per kaart van 2 drachme boven nominaal. Maar om onbekende reden trad vertraging op in de

aanlevering. En dat was pech, want op 6 april begon de inval van Duitse en Italiaanse troepen, die werd uitgevoerd in samenwerking met Bulgaarse troepen en leidde tot de bezetting van Griekenland door de centrale mogendheden. De bezetting (Η Κατοχή, *I Katochi*) hield aan tot in oktober 1944 van het vasteland en op sommige eilanden tot mei en zelfs juni 1945. De bezettingsmacht trok prompt het decreet voor uitvoering in, en dus kwamen deze postwaardestukken terecht in de opslagruimte van de Griekse post bij de andere voorraden. Daar bleven ze liggen tot 2 jaar na de bevrijding, 28 oktober 1946, de dag waarop in 1940 krachtig het NEE (Oxi) weerklonk als afwijzing van het door Mussolini gestelde

ultimatum. Om de viering kracht bij te zetten kwamen 11 van de 12 kaarten nu eindelijk alsnog aan de loketten aan 200 drachme per kaart. De indruk van 2 drachme had geen postale waarde meer. De kaart met het portret van Metaxas, de Griekse premier die zich in 1938 voor het leven had laten benoemen en in Griekenland een omstreden dictatuur doorvoerde -gesteund

door het leger en gedoogd door de koning- werd wijselijk niet uitgegeven. Op 28 oktober 1946 werd ook de 250 drachme zegel van de overwinningsserie uitgegeven. Met de voorbereidingen daarvan was al in 1943 in Cairo begonnen, maar uiteindelijk zag die als complete serie van 9 zegels pas op 1 mei 1947 het licht. Hier beide verzonden op de 1^e dag (28-10-'46), aangetekend en per luchtpost verzonden naar Italië. Port: 1.250 Dr. Tarieven: briefkaart 350 Dr, aantekenen 600 Dr, en luchtrecht 170 Dr.

Wij sluiten deze editie af met een uitspraak van Socrates: “De enige wijsheid die echt telt is weten dat je niets weet.”. Take care allemaal & stay safe!